

— Абе, хора. . . Харманитѣ и нивитѣ сж пълни съ жетвари и жетварки! Водата — какъ да е, понася се, ами градътъ? И я гледайте, колкото яйца голѣми. . . рече единъ отъ работниците. Той не напраздно бѣше загриженъ. Въ тѣхната нива сж дветѣ му снахи съ децата си. . .

Той рипна отъ мѣстото си и се изправи на прага. Двоумѣше се. Да се втурне срѣдъ тоя трѣсъкъ отъ ледени парчета, значи да остане на пжтя — пребитъ. Да чака да престане — това е не по-малко лошо. Градътъ ще изчука неговитѣ хора, безъ да има кой да спаси поне децата.

А градътъ се изсипваше съ страхотна сила отъ тъмното небе. Мълчание бѣше сковало челюститѣ на работниците.

— Не бързайте, — рече Маджарътъ бледенъ и тревоженъ. — Такъвъ градъ дълго не може да трае. Още нѣколко минутки и ще спре. . .

Маджарътъ имаше право. Градътъ намалѣ и спрѣ. Облацитѣ се разкжсаха тукъ-таме, цвѣтътъ имъ отъ гжсто-синъ стана куршуменъ, мраченъ.

Но спокойствие не дойде. Всички знаеха, какво предстои следъ такъвъ дѣждъ. Горе надъ баира рѣката прелѣ и водата се впусна надъ прелѣзитѣ надолу съ стихийна бързина. Отъ всички впадини на баира летѣха грамадни потоци и отъ всѣки потокъ се носѣше нѣкакъвъ зловещъ вой, сякашъ откжснатъ отъ гърлата на неизброима глутница гладни вълци.

За воденицата опасностъ нѣмаше, но всичко, което се намираше въ долината, бѣше осждено да загине. Водата вече мѣкнѣше части отъ съборени кжщи, трупове на добитъкъ, а малко следъ това работниците отъ воденицата видѣха и трупа на човѣкъ.

— За кога стоимъ бе, аркадаши? — извика дѣдо бледенъ като платно. Долната му устна се бѣше пукнала отъ напрежение. Тая вода ще помете всичко — добави той — и ще повлѣче де що си е хора и добитъкъ изъ пжтищата и нивитѣ. — И едва доизрекълъ тия думи,